

Nøvn

Jórun Justinussen 70 ár

Í dag, 28. januar, verður Jórun Justinussen 70 ár. Tað verður nakað langt at fara at ynskja henni til lukku, tí hon er stødd í Namibia, tí hesi fáu orð.

Foreldrini hjá Jórun vóru Herborg og Gunnar Gunnarsson. Gunnar var leiðari á Fiskivinnustovuni í nógv ár, og tí komu vit at hava nógv saman, og tað var ikki bert á fiskivinnuøkinum.

Pápi Gunnar var Gunnar Danielsen, kendur skipari í Vági. Har hava vit tað serliga samband, at langabbi mín, Absalon í Tjørnustovu í Norðragøtu, sigldi saman við øllum sínum fimm synum við Gunnari. Allir seks vóru eina ferð við í senn! Minnist framvegis, hvussu gott orðalag abbi mín hevði til Gunnar.

Alt hetta gjørdi sítt til, at

eg koma at kenna alla familjuna. Fyrst og fremst var tað Herborg, sum eisini var ein persónligheit. Hon var ættað av Viðareiði men vaks upp í Vági. Børnini hjá Gunnar og Herborg eru umframt Jórun, Sólva, Inga, Oddvør og Gunnar.

Fiskur, sjógvur og danski staturin komu at gerast lívið hjá Jórun. Eftir at hava fingið millumskúlaprógv fór Jórun í skrivstovulæru hjá Ríkisumboðnum. Her arbeiðdi hon í fyrsta umfari til hon var niðri eina tíð og arbeiðdi í danska innanríkisráðnum. Í Danmark giftist hon í 1964 við fiskimanninum, Osmund, sum var úr Leirvík.

Tey komu heim aftur, og tá fór Jórun aftur at arbeiða hjá ríkisumboðnum, har upp-gávan millum annað var at týða greinar úr føroyskum

bløðum til danskt, so donsku myndugleikarnir kundu fylgja við, hvat ið hendi her á landi.

Fyri góðum 40 árum síðani byrjaði Osmund sítt reiðaravirksemi. Her kann eisini sannast, at aftanfyri hvønn virknan mann stendur ein kvinna. Osmund dylur ikki fyri, at Jórun eigur eisini sín avgerandi leiklut í hesum stóra virksemi, sum hevur verið bæði á sjógvi og landi. Her hevur talan verið um slóðbrótandi virksemi á mongum økjum.

Tað hevur gingið upp og niður, sum er ein náttúrulóg í fiskivinnuni. Nú er tað frálandavinnan, sum tey hava satsað uppá. At tað gongst væl fekst ein ábending um við tí milliarda sáttmálanum, sum tað frættist um nú um dagarnar.

Sjálvt so langt burtur sum í Namibia, har Jórun og Osmund nú eru stødd, hava tey havt virksemi. Hetta var í teimum árunum, tá ið tað stóð á í Føroyum, og livast mátti upp til, at “neyð lærir nakna kvinnu at spinna”.

Nú hevur yngra ættarliðið tikið við, men við tí grundarlagi, sum er lagt av foreldrunum, er fyrirøkan í góðum hondum.

Jórun og Osmund eiga tríggjar synir, Helga, Tummas og Gunnar, og teir hava givið teimum 10 barnabørn. Jórun arbeiðdi seinnu árin hjá sorinskrivaranum. Men tá ið ommubørnini blivu so nógv, fór hon heim og bleiv omma burtur av. Hetta hevur hon gingið uppi við liv og sál.

Jórun er bæði mentað og vitandi. Vit bæði hava eisini havt nógv samstarv okkara

millum. Jórun gav avgerandi íblásturin til at fáa skrivað søguna um Dollan, Daniel J. Danielsen, systkinabarn abba hennara, sum skapti heimssøgu í Congo fyri meira enn 100 árum síðuni, og hon

var eisini ein hollur stuðul í hesum arbeiði

Góða Jórun. Hjartaliga til-lukku við »støvinum«, sum kortini einki sæst til!

6.

Leygardagin andaðist elskaða mamma, verðmamma, omma og langomma okkara

Súsanna Winther Lamhauge
Tórshavn

vanliga nevnd Sanna, 80 ára gomul.

Kistan fer úr Landssjúkrahúskapellinum mikukvøldið kl. 18.00.

Jarðarferðin verður úr Vesturkirkjuni hósdagin kl. 13.00.

Vegna tey avvarðandi
Sigrun, Marjun, Sigurd og Margit

Tey, ið ynskja at minnast Sannu, kunnu lata »Tilhaldinum í Tórsgøtu« eina gávu, konta í BankNordik.

Viðmerkingar

Tað kundi alt verið so gott!

Jógván Philbrow

Og heimurin kundi sæð øðrvísi út. Føroyar kundu verið eitt oyðið stað, og vit sum búleikast her, kundu livað onkra aðrastaðni. Flest okkara eru góð við landið Føroyar, og ynskja framhaldandi at búgva her. Vit eru framvegis her, og vit hava eina sterka trúgv á, at hetta skal nokk ganga.

Trúgvín hevur tó fingið nøkur sløg á vangan, serliga hetta seinasta - enn unga - valskeiðið, og tíverri eru útlitini ikki góð fyri at nakar bati fer at vera í nærmastu framtíð.

Fjøllini standa enn, firðir, havið og brimið eru har enn, men tað menniskjaskapta vælferðarsamfelagið - sum hevur týdning, og ger tað vert at liva

her - stendur fyri fallið. Ikki tí vit ikki hava ráð, men tí vit ikki vilja raðfesta tað.

Tá tað várar, og blómurnar spíra, grøna grasið veksur og ljósu dagarnar kveikja ein livgevandi anda, er tað gott at kunna fara til arbeiðis, vitandi at ein partur av mínum arbeiðsavriki fer til at byggja eitt trygdarnet til tey, sum ikki eru líka heppin sum eg.

Várið og samhaldsfestið gera hetta til eitt gott og trygt land at búgva í.

Summarið, við sínum fjálgu løtum, og longum døgum, har tað ber til at ganga langar túrar eftir fjallarøðum, ella bara at sita í túninum, vitandi um at um at onnur eisini kunnu njóta løturnar - sjálvt um teirra inntøkur ikki eru so góðar.

Summarið og samhaldsfestið gera hetta til eitt gott og trygt land at búgva í.

Heystið, við tí skiftandi veðurlagnum og máttmiklu stormunum, har vit veruliga fáa merkt vindar, regn og

ódnir á okkara andlit, hevur sín vakurleika, og vit kunnu trygt og fjálgt liva í og merkja lívið. Eisini okkara veikastu og minstu, tí umstøður er skaptar, soleiðis at eisini tey verða vard.

Heystið og samhaldsfestið gera hetta til eitt gott og trygt land at búgva í.

Veturin, har alt er í dvala, og dagarnir gerast stuttir, soleiðis at eg veri mintur um at fanga løturnar, við kava, gleri og spegilsklárum vøtnum, minna á at tungar og kaldar løtur kunnu eisini raka mannalívið, og tá er gott at onkur kann lofta.

Veturin og samhaldsfestið gera hetta til eitt gott og trygt land at búgva í.

Men, tíverri tykist eitt politiskt heyst at vera komið, har okkara uppbygdu vælferðarskipanir verða niðurlaðaðar. Fyrst við tí ófíggjaða "flatskattinum", eftirlønarskattinum og so við prátið um møguleg gjöld fyri sjúkra-

hústænastur. Tá gerst spurningurin, um ójavni ikki kemur í - hvørt tað er líka hugaligt at vera verandi í landinum. Og um vit ikki ansa okkum, verða vit rakt av einum politiskum vetri - har alt liv í landinum verður rikið burtur.

Heldur ynski eg mær eitt politiskt vár, har tær ábøtur, sum vælferðarsamfelagið hevur tørv á, verða gjørdar. Ein sosiallóggáva sum er tíðarhóskandi, ein skattaskipan, ið tekur hædd fyri, at summi hava lægri inntøkur, og ikki kunnu lofta sær sjálvum, um eitthvørt í lívsins viðurskiftum ikki gongur einum til vildar. At holini í vælferðarskipanini vera tett, soleiðis at eingin dettur ígjøgnum. Tað snýr seg um raðfestingar - og at tora at raðfesta.

Ikk fyrr enn tá kunnu vit møta tí politiska summari-